

СПАС КРУШКОВ БОГОВЕТЕ НА ВОЙНАТА

chitanka.info

Двете войски стояха една срещу друга. Никой не смееше да тръгне в атака преди сигнала на боговете.

Пешо беше най-обикновен войник. Е, не точно най-обикновен — винаги го поставяха пред краля. Може би това беше и причината поради, която умираше толкова често. Понякога имаше чувството още преди битката, че съдбата му е предрешена. Всички зад него уж трябваше да го подкрепят, но никой не идваше когато му бяха нужни. Нито Артилерията, нито Кавалерията, нито дори Свещениците му помагаша в началния сблъсък. После... може би, ако оживееше.

Дори прекрасната Кралица не му помагаше. Невероятно, но сред другите жени тя беше идеалният воин. Всъщност Пешо не познаваше по-добър боец от нея, тя засрамваше всички останали, да не говорим за Краля.

Мръсен страхливец. Почти винаги след като започнеше битката се оттегляше в жалкия си коптор обкръжен от пехота и топове, а другите трябваше да го защитават. И то само защото боговете бяха решили, че ако той умре и битката ще свърши. Света нямаше да свърши ако него го няма, само боя. Доста пъти си беше мечтал да се извърти и да го посече. Но не можеше, не бяха такива правилата. Правилата на боговете.

И за какво, за какво беше всичко това. Колко пъти само беше наблюдавал как падат другарите му до него. Колко пъти конниците на противника ги бяха разсичали с мощните си черни копита. Може би пък нещастieto му се криеше в белите му доспехи, във факта, че винаги трябва да е пръв.

И това изречение. Мразеше тази фраза от дъното на душата си. Сигналът за началото на сражението. Тази фраза обявяваше почти със сигурност неговата смърт. Но те бяха просто играчки в ръцете на боговете. Боговете произнасяха и изречението. Преди него никой не нападаше.

Понякога си мечтаеше. Мечтаеше как стига до противниковия цар и го промушва, за да го убие и да приключи битката. Мечтаеше си, че достига до тила на противника, повишават го и избива всички. Но понякога боговете сключваха примирие и битката приключваше. Мечтаеше си това да стане още преди да му се наложи да вдигне копието си.

Никога не се беше случвало.

Едва ли щеше да се случи и днес.

Един път пък стана нещо много интересно. Беше почти двучасов непрестанен бой. Всичко около него беше в кървища, отсечени крайници, човешки и животински трупове. И в един момент всички спряха да се бият. Така се бяха вкопчили един в друг, че ако единият мръднеше щеше да се открие и другият да го убие. Тогава боговете отново се споразумяха и прекратиха битката. Мечтаеше си отново да стане така.

Страхуваше се от болката. За това той трябваше да пречинява болка.

Вече виждаше по-ясно противниковите войници. Черните им доспехи лъщяха на ослепитеното слънце. Имаше чувството, че не са на повече от 5 крачки от него. В боя всичко му изглеждаше толкова малко. Бойното поле сякаш бе само 8 крачки, армиите бяха на не повече от 16 души, а и животът на войниците сякаш нищо не означаваше за проклетите богове. Да, той ги кълнеше в такива моменти. Бяха му противни още от деня, в който се появи в пълно бойно снаряжение. Те му отнеха чувството за всичко хубаво. За него вече нямаше нищо добро, нищо цветно. Знаеше само, че те са белите, отсреща са черните — белите трябва да убият черните. По дяволите, та дори и земята под него изглеждаше черно бяла.

Тогава го чу.

Звукът от гръмовния глас сякаш разцепи ушите му на хиляди малки парченца.

Пешо въздъхна, вдигна копието си и направи две крачки напред.

Никой не го последва.

Фразата все още кънтеше в туптящата му глава:

— Бяла пешка на Е4.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.